

KASANDRA KLER
HOLI BLEK

BAKARNA
BUKAVICA

MAGISTERIJUM
DRUGA KNJIGA

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Holly Black and Cassandra Clare

THE COPPER GAUNTLET

Magisterium Book Two

Copyright © 2015 by Holly Black and Cassandra Clare LLC

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ursuli Anabel Link Grant,
Pola petogodišnjakinji, pola vatri*

↑ ≈ Δ ○ ©

Prvo poglavlje

KAL JE UZEO kolutić masne kobasice s parčeta pice i zavukao ruku pod sto. Istog trena osetio je na njoj Rusvajevo vlažan jezik kad je vuk haot progutao kobasicu.

– Ne hrani tog stvora iz ruke – nabusito mu je kazao otac. – Ima jednog dana da ti je oftkari.

Kal je pomilovao Rusvaja po glavi ne obazirući se na oca. Alaster u poslednje vreme nije bio zadovoljan Kalom. Nije želeo da sluša kako mu je sin provodio vreme u Magisterijumu, mrzeo je što ga je za šegrta odabrao Rufus, njegov nekadašnji meštar, i čupao je kosu otkako je Kal došao kući sa vukom haotom.

Kal je čitav život proveo samo sa ocem i rastao uz njegove priče o tome koliko je zlo njegova bivša škola – ista ona škola koju je on sad pohađao iako je bio dao sve od sebe da ga u nju ne prime. Očekivao je da će njegov otac biti ljut kad se bude vratio kući posle prve godine Magisterijuma, ali nije mogao da predvidi kako će mu biti uz tako ljutog oca. Nekad su se tako lako lepo slagali, a sad je sve bilo nekako... napeto.

Kal se nadao da je to samo zbog Magisterijuma. Jer je druga mogućnost bila ta da Alaster zna da je Kal potajno zao.

Cela ta priča o tome da je potajno zao tištala je i Kala, i to mnogo. Počeo je da pravi tabelu u glavi – u jednu kolonu beležio je minus poene za sve što je govorilo u prilog tome da je mračni gospodar, a u drugu plus poene, za ono što je govorilo da on to nije. Vraćao se tome pre nego što bi doneo ijednu odluku.

Da li bi mračni gospodar popio poslednju šoljicu kafe iz lončeta? Koju bi knjigu zli gospodar uzeo iz biblioteke? Da li je oblačenje u crno potez mračnog gospodara ili sasvim opravdan izbor na dan pranja odeće? Najgore od svega bilo je to što je bio ubeđen da i njegov otac igra istu igru, sabira i presabira poene u korist mračnog gospodara kad god pogleda u Kala.

Alaster je ipak mogao samo da sumnja. Nije mogao da bude siguran u to. Postojalo je nešto što je samo Kal znao.

Kal nije mogao da izbacii glave ono što mu je meštar Džozef rekao: da on, Kalum Hant, ima dušu Neprijatelja smrti. Da je on Neprijatelj smrti, predodređen za zlo. Čak i u prijatnoj kuhinji okrečenoj u žuto, gde su njegov otac i on na hiljade puta zajedno jeli, te su mu reči zvonile u ušima.

Duša Kaluma Hanta je mrtva. Isterana iz tela, ta se duša smežurala i umrla. Duša Konstantina Medena je pustila koren i izrasla, novorođena i čista. Njegovi sledbenici od tada se trude da održe privid da je on još na ovom svetu kako bi ti bio bezbedan, zaštićen.

– Kale? – pozvao ga je otac čudno gledajući u njega.

Ne gledaj me, hteo je Kal da mu kaže. A u isto vreme želeo je i da ga pita: Šta vidiš kad gledaš u mene?

Njih dvojica su jeli Kalovu omiljenu picu, sa kobasicama i ananasom, i obično bi tokom obeda ćaskali o

Kalovim najnovijim nestašlucima u gradu ili o Alasterovom projektu na kojem bi tad radio u garaži, ali Alaster sad nije govorio, a Kalu nije padalo na pamet ništa što bi rekao. Nedostajali su mu najbolji drugari, Aron i Tamara, ali o njima nije mogao da govori ocu jer su pripadali svetu magije, koji je Alaster mrzeo.

Kal skliznu sa stolice. – Smem li s Rusvajem u dvorište?

Alaster se namrštio na vuka, nekad preslatko mladunče koje je sad izraslo u štrkljasto čudovište što je zauzimalo gotovo sav prostor pod stolom. Vuk je pogledao u Kalovog tatu očima haota, a jezik mu je visio iz usta. Tiho je zacvileo.

– Dobro – kazao je Alaster teško uzdahnuvši. – Ali nemoj predugo da ostaneš i kloni se ljudi. Najbolji način da izbegnemo probleme s komšijama jeste da pazimo pod kojim se okolnostima Rusvaj viđa.

Rusvaj je skočio na noge, a kandže su mu kuckale po linoleumu kad je pošao ka vratima. Kal se nasmešio. Znao je da odanost životinje haota, što je bila prava retkost, nosi mnogo poena u korist mračnog gospodara, ali nije se kajao što je zadržao vuka.

Naravno, verovatno je to problem kad si mračni gospodar. Ni zbog čega se ne kaješ.

Kal je probao da ne misli o tome kad je izašao napolje. Bilo je toplo letnje popodne. Dvorište je bilo zaraslo u gustu zelenu travu. Alaster se nije preterano trudio da je uredno šiša, pošto je bio od onih ljudi koje više zanima da drži komšije na distanci nego da s njima razmenjuje savete o održavanju travnjaka. Kal je uzeo da se zabavlja i Rusvaj, koji je zažagrenih očiju mahao repom, baca štap da mu ga donese. Trčao bi on sa Rusvajem da je mogao, ali zbog

povredene noge nije mogao prebrzo da se kreće. Rusvaj je to izgleda shvatao i retko se previše udaljavao od njega.

Pošto su se izigrali sa štapom, prešli su zajedno preko ulice i otišli u park, gde je Rusvaj potrčao ka žbunju. Kal je opipao džepove tražeći kesicu. Mračni gospodari sigurno ne čiste za svojim psom, pa je svaka šetnja bila poen u dobroj koloni.

– Kale?

Kal se iznenađeno osvrnuo. Još se više iznenadio kad je video ko mu se to obraća – Kajli Majls. Kosu je zakačila šnalicama sa jednorozima, a u ruci je imala ružičasti povodac. Na drugom kraju povoca bila je, kako se činilo, mala bela perika, a možda je to bio i pas.

– Ti... uh – kazao je Kal. – Ti znaš kako se zovem?

– Nisam te skoro videla, čini mi se – kazala je Kajli, očito rešivši da se ne obazire na njegovu zbunjenost. Spustila je glas. – Jesi li se prebacio? U baletsku školu?

Kal je oklevao. Kajli je bila sa njim na prijemnom ispitu za Magisterijum, ali dok je on položio, ona je pala. Magovi su je tad odveli u drugu prostoriju i od tada je nije video. Očito je bilo da se sećala Kala, pošto ga je sad začuđeno gledala, ali on nije bio siguran u to šta ona misli da se s njim desilo. Izvesno su joj izmenili sećanje pre nego što su je vratili među običan svet.

Na trenutak je pomislio kako bi to bilo da joj sve ispriča. Da joj kaže kako su polagali prijemni za školu magije, a ne baletsku školu i da ga je za šegrta uzeo meštar Rufus iako je na prijemnom imao mnogo manje poena od nje. Da li bi mu poverovala da joj ispriča kako je u školi i kako je to rukama stvoriti vatru ili uzneti se kroz vazduh? Pomislio je da joj kaže da mu je Aron najbolji drug, ali i tvoritelj, što

je velika stvar, pošto to znači da je jedan od malobrojnih živih magova koji mogu da koriste magiju haosa.

– U školi je okej – promrmljao je slegnuvši ramenima, ne znajući šta drugo da kaže.

– Čudi me da su te primili – reče ona pogledavši u njegovu nogu, pa onda od nelagode začuta.

Poznat bes planu u Kalu. Dobro se sećao kako mu je bilo u staroj školi, gde niko nije verovao da on može da bude dobar u bilo čemu što se radi fizički. Otkako je znao za sebe, leva noga mu je bila kraća i slabija od desne. Bolela ga je dok hoda, a nijedna od bezbroj operacija koje je imao nije mu mnogo pomogla. Otac mu je oduvek govorio da je tako rođen, ali meštar Džozef mu je rekao nešto drugo.

– Tu je bitna snaga gornjeg dela tela – oholo reče Kal, ne znajući baš šta to tačno znači.

Kajli je, međutim, klimnula glavom razrogačivši oči. – I kako je tamo? U baletskoj školi.

– Teško – reče Kal. – Svi igraju dok ne popadaju. Jedemo samo proteinske šejkove sa živim jajima. Svakog petka imamo nadigravanje i ko ostane na nogama, dobije čokoladicu. A moramo i stalno da gledamo filmove o baletu.

Kajli je na to htela nešto da mu kaže, ali ju je presekao Rusvaj, koji je iskrasao iz žbunja. U zubima je imao štap, a oči su mu bile iskolačene i šućmuraste – u njima su se prelivale narandžasta, žuta i paklenocrvena boja. Dok ga je Kajli izbečeno gledala, Kal je shvatio da joj Rusvaj sigurno izgleda ogromno i da očitno nije pas niti bilo koji običan kućni ljubimac.

Kajli je vrisnula. Pre nego što je Kal stigao išta da kaže, izletela je iz parka i stuštila se niz ulicu, njen beli portfiš od kućeta jedva je održavao korak s njom.

Toliko o slaganju s komšijama.

Dok je došao do kuće, Kal je zaključio da će morati da oduzme sebi sve pluseve koje je zaradio što je pokupio Rusvajev izmet, zato što je slagao Kajli i preplašio je.

Poeni u koloni mračnog gospodara samo su se gomilali tog dana.

– Je li sve u redu? – upita ga otac videvši izraz na Kalovom licu kad je dečak zatvorio vrata za sobom.

– Jeste – potišteno reče Kal.

– Fino. – Alaster se prokašlja. – Mislio sam da večeras izađemo u grad – reče. – Da odemo u bioskop.

Kal se iznenadio. Otkako je došao kući za letnji raspust, nisu bogzna šta radili. Alaster je iz dana u dan sav sumoran šetao samo od dnevne sobe do garaže, gde je popravljao stara kola i sređivao ih da blesnu kao nova, pa ih prodavao kolekcionarima. Kal bi ponekad uzeo skejt-bord, pa se preko volje vozao po gradu, ali ništa mu nije bilo zanimljivo u poređenju sa Magisterijumom.

Nedostajali su mu čak i lišajevi.

– Koji film hoćeš da gledamo? – upita Kal oca misleći kako mračni gospodari sigurno ne pitaju druge da izaberu film. To mu je sigurno moralo doneti neki plus.

– Daje se neki novi. Sa svemirskim brodovima – reče njegov tata, iznenadivši ga izborom. – A možda bismo usput mogli da svratimo do šinteraja i ostavimo to tvoje čudovište. Da ga menjamo za neku finu pudlicu ili čak i pitbula. Za bilo šta što nije besno.

Rusvaj je zlokobno pogledao u Alastera, u njegovim jezivim očima prelivale su se boje. Kal pomisli na Kajlinog psa-periku.

– On nije besan – kazao je i počeo kao Rusvaja po gustom krznu oko vrata. Vuk se bacio na pod i izvrnuo

na leđa izbačenog jezika, da ga Kal počeška po stomaku. – Je l' može i on s nama? Mogao bi da nas čeka u kolima. Ostavićemo mu otvorene prozore.

Alaster se namrštio i zavrteo glavom. – Ne dolazi u obzir. Priveži to u garažu.

– Nije on *to*. A kladim se da bi mu se dopale kokice – reče Kal. – I gumene bombonice.

Alaster pogleda na sat, pa pokaza na garažu. – Pa, donesi mu ih. Veži to.

– Veži *ga!* – Kal uzdahnu i povede Rusvaja u očevu garažu. Bio je to veliki prostor, veći od najveće prostorije u kući, koji se osećao na ulje, benzin i staro drvo. Na betonskim blokovima stajala je šasija sitroena bez točkova i sedišta. Po starinskim stoličicama stajale su hrpe požute-
lih uputstava za popravku, a sa greda su visili farovi. Iznad niza raznih francuskih ključeva visio je navoj konopca. Kal ga uze i ovlaš priveza za vukovu ogrlicu.

Kleknuo je ispred Rusvaja. – Uskoro ćemo se vratiti u školu – šapnuo mu je. – Kod Tamare i Arona. I onda će sve opet biti kao pre.

Vuk se oglasio zavijanjem kao da ga je razumeo. Kao da i njemu Magisterijum nedostaje koliko i Kalu.

Kalu je bilo teško da pažljivo prati film uprkos svemirskim brodovima, vanzemaljcima i eksplozijama. Neprekidno je razmišljao o tome kako su gledali filmove u Magisterijumu, gde je vazdušni mag projektovao slike na zid pećine. Kako su magovi upravljali filmovima, u njima je moglo

svašta da se desi. Gledao je *Ratove zvezda* sa šest različitih završetaka i filmove u kojima su deca iz Magisterijuma bila projektovana na platno, gde su se borila protiv čudovišta, vozila letećim kolima i pretvarala u superheroje.

Ovaj je film u poređenju s tim bio prilično dosadan. Dok je ispijao tri kingsajz frapea od jabuka i jeo dva najveća pakovanja kokica s puterom, Kal se usredsredio na delove koje bio on drugačije uradio. Alaster je zurio u platno sa blagim užasom na licu i nije se okrenuo čak ni kad ga je Kal ponudio čokoladnim bombicama s kikirikijem. Kako je iz tog razloga morao sve sam da pojede, Kalu se, kad su ponovo seli u kola, smučilo od onolikog šećera.

– Je l' ti se dopao film? – upita ga Alaster.

– Dobar je – reče Kal da otac slučajno ne pomisli kako mu nije zahvalan što se naterao da gleda film koji inače nikad ne bi pogledao. – Onaj deo kad dignu kosmičku stanicu u vazduh bio je strava.

Usledila je tišina, ne toliko duga da bi bila neprijatna, a onda je Alaster ponovo progovorio. – Znaš, nema razloga da se vraćaš u Magisterijum. Naučio si osnove. Možeš da vežbaš ovde, sa mnom.

Kalu se srce steže. Sto puta su već vodili takav razgovor i nikad se nije dobro završio. – Mislim da bi ipak trebalo da se vratim – reče Kal što je ravnodušnije mogao. – Već sam prošao kroz prvu kapiju, pa treba da završim ono što sam započeo.

Alaster se smrknuo. – Nije dobro za decu da budu pod zemljom. Da ih drže u mraku kao da su crvi. Koža ti je ubledela i posivela. Smanjuje ti se nivo vitamina D u organizmu. Životna snaga ti otiče iz tela...

– Zar sam *posiveo*? – Kal je retko poklanjao pažnju svom izgledu i starao se samo za osnovno – da mu pantalone

nisu izvrnute naopačke i da mu kosa nije raščupana – ali nije mu se sviđalo to što je *siv*. Krišom je pogledao u šaku, ali ona mu je i dalje izgledala uobičajeno bledoružičasto.

Alaster je iznervirano stezao volan kad su skrenuli u njihovu ulicu. – Šta ti se sviđa u toj školi?

– A šta se *tebi* svidelo? – upita ga Kal. – Išao si u tu školu i znam da ti nije baš sve vreme bilo grozno. Tamo si upoznao mamu...

– Jeste – reče Alaster. – Imao sam tamo i drugove. To mi se sviđalo. – Bio je to prvi put koliko se Kal sećao da je njegov otac rekao da mu se išta sviđalo u školi za magove.

– I ja tamo imam drugare – reče Kal. – Ovde nemam nijednog, ali tamo ih imam.

– Svi moji drugovi sa kojima sam išao u školu mrtvi su, Kale – reče Alaster, a Kalu se nakostrešiše dlačice na vratu. Pomislio je na Arona, Tamaru i Siliju... a onda je morao da prekine. Bilo je previše užasno.

Ne samo pomisao na to da će umreti.

Već pomisao na to da će umreti zbog njega.

Zbog njegove tajne.

Zbog zla u njemu.

Prekini, reče Kal sebi. Sad su već stigli do kuće. Nešto je Kalu izgledalo čudno. Pogrešno. Posmatrao je kuću nekoliko trenutaka dok nije shvatio šta nije u redu. Zatvorio je bio vrata garaže kad je unutra vezao Rusvaja, ali sad su bila otvorena, velika crna rupa.

– Rusvaju! – Kal je cimnuo kvakicu vrata i gotovo ispao na trotoar. Slaba noga mu je sevala. Čuo je kako ga otac doziva, ali nije se obazirao.

Šepajući je otrčao do garaže. Konopac je i dalje bio tamo, ali jedan kraj je bio iskidan kao da ga je presekao

nož – ili oštri vučji zubi. Pokušao je da zamisli Rusvaja samog u garaži, u mraku. Kako laje i čeka da mu se Kal javi. Odjednom mu grudi preplavi studen. Rusvaj nije bio često vezivan dok je bio kod Alastera i verovatno se zato prepao. Možda je pregrizao konopac, pa se bacao na vrata dok se nisu otvorila.

– Rusvaju! – ponovo ga je pozvao Kal, sad još glasnije.
– Rusvaju, došli smo kući! Možeš sad da se vratiš!

Osvrtao se okolo, ali vuk nije izašao iz žbunja niti je izronio iz senki što su se javljale među drvećem.

Smrkavalo se.

S leđa mu priđe otac. Pogledao je u iskidani konopac i otvorena vrata, pa uzdahnuo i provukao ruku kroz prosetu crnu kosu. – Kale – blago je rekao. – Kale, nema ga. Vuk ti je otišao.

– Ti to ne znaš! – povika Kal i okrenu se ka Alasteru.

– Kale...

– Oduvek si mrzeo Rusvaja! – povika Kal. – Sigurno ti je drago što je otišao!

Alasteru se lice smrači. – Nije mi drago što si se nasekirao, Kale. Ali vuk nikad i nije bio za ljubimca. Mogao je da ubije nekog ili ga teško povredi. Nekog od tvojih drugara ili ne daj bože tebe. Nadam se samo da je pobegao u šumu, a da nije pošao u grad da nam potamani komšije.

– Umukni! – dreknu Kal. Ipak pomisao na to da će Rusvaj pojesti nekoga pomalo ga je i tešila, jer bi ga onda u pometnji pronašao. Potisnuo je, međutim, tu misao iz glave i svrstao je u kolonu mračnog gospodara.

Takve mu misli nisu ni od kakve koristi. Morao je da nađe Rusvaja pre nego što se desi nešto strašno. – Rusvaj nikad nikog nije povredio – samo je rekao.

– Žao mi je, Kale – reče Alaster. Na Kalovo iznenađenje zvučao je iskreno. – Znam da si odavno želeo kućnog ljubimca. Da sam ti možda dopustio da zadržiš onu bezdlaku krticu... – Ponovo je uzdahnuo. Kal se zapitao da mu nije otac branio možda da ima ljubimca zato što mračni gospodari ne treba da ih imaju. Zato što mračni gospodari nikog i ništa ne vole, a posebno ne nedužna bića kakva su životinje. Kao što je Rusvaj.

Pomislio je koliko li se samo Rusvaj uplašio – nije ostajao sam još otkako ga je Kal pronašao kao mladunče.

– Molim te – zavapio je. – Molim te pomози mi da nađem Rusvaja.

Alaster kratko klimnu glavom i snažno stisnu vilice. – Uđi u kola. Možemo polako da se provozamo po bloku i dozivamo ga. Možda nije daleko odmakao.

– Dobro – reče Kal. Osvrnuo se ka garaži sa osećajem da je nešto prevideo, da će ugledati svog vuka samo ako se dobro zagleda.

Ipak, ma koliko da su puta obišli blok i dozivali ga, Rusvaj se nije pojavljivao. Sve se više smrkavalo i na kraju su otišli kući.

Alaster je napravio špagete za večeru, ali Kal nije mogao da proguta ni zalogaj. Naterao je oca da mu obeća da će mu sutra pomoći da naprave postere IZGUBLJEN PAS iako je Alaster verovao da će Rusvajeva slika doneti više štete no koristi.

– Životinje haoti nisu za kućne ljubimce, Kalume – kazao mu je Alaster kad je sklonio njegov netaknut tanjir. – One ne mare za ljude. *Ne mogu.*

Kal na to ništa nije rekao i pošao je u krevet sa knedlom u grlu i pun zebnje.

Piskavo zavijanje prenulo je Kala iz nemirnog sna. Ćipio je iz kreveta i šćepao Miri, bodež koji je uvek držao na noćnom stoćiću. Sav se stresao kad je nogama dotakao hladan pod.

– Rusvaju? – prošaputao je.

Ućinilo mu se da ponovo ćuje zavijanje u daljini. Provi-rio je kroz prozor, ali video je samo senovito drveće i mrak.

Išunjao se u hodnik. Vrata tatine spavaće sobe bila su zatvorena, a pri dnu se nije videlo svetlo. To ipak nije znaćilo da Alaster spava, znao je Kal. Umeo je ponekad da ostane budan celu noć i popravlja neka kola u svojoj radionici.

– Rusvaju? – ponovo je prošaputao.

Ništa se nije ćulo, ali Kalu se ruke naježiše. *Osećao je* da je njegov vuk negde u blizini, da je Rusvaj uznemiren, uplašćen. Pošao je prateći taj osećaj iako nije umeo da ga objasni. Odveo ga je hodnikom do stepenica što su vodile u podrum. Kal proguta knedlu, stegnu Miri i pođe niz stepenice.

Oduvek se ježio podruma, koji je bio pun starih auto-delova, slomljenog nameštaja, kućica za lutke, lutaka koje je trebalo popraviti i starinskih olovnih vojnika na navijanje koji bi ponekad naglo proradili.

Pod vratima što su vodila u još jedno Alasterovo skladište, još krcatije kršem koji se nije skanio da popravi, videla se žuta svetlost. Kal skupi hrabrost, pa odšepa do vrata i uhvati se za kvaku.

Vrata se nisu mrdnula. Njegov otac ih je zaključao.

Srce mu je brže zakucalo.

Nije bilo razloga da tata zaključa hrpu poluispravne starudije. Nije bilo nikakvog razloga.

– Tata? – pozva ga Kal preko vrata zapitavši se da Alaster nije slučajno unutra.

Međutim, s druge strane dopro je sasvim drugačiji zvuk. U Kalu planu strašan bes, koji ga je ostavio bez daha. Uzeo je svoj bodež i zavukao ga kroz prorez na vratima pokušavajući da potisne jezičak.

Posle nekoliko napetih trenutaka vrh bodeža pritisnuo je pravo mesto i brava se otključala. Vrata su se otvorila.

Prostorija u dnu podruma nije više bila onakva kakvu ju je Kal pamtio. Krš je bio rasklonjen, pa je soba sad ličila na vrlo oskudno nameštenu radnu sobu jednog maga. U jednom uglu je stajao radni sto, a oko njega hrpe novih i starih knjiga. U drugom je bio ležaj. A nasred sobe, na podu, okovan lancima i s groznom kožnom brnjicom na njušci, ležao je Rusvaj.

Vuk zacvile i baci se ka Kalu, ali ga lanci uz zveket zaustaviše. Kal pade na kolena i zavuče ruku u Rusvajevo krzno tražeći kopču ogrlice. Toliko se obradovao što je video Rusvaja i toliko razbesneo zbog onoga što je njegov otac uradio da načas nije zapazio najvažniji detalj.

No dok je razgledao po sobi tražeći gde je Alaster ostavio ključ, konačno je ugledao ono što je morao odmah da primeti.

I na ležaju u dnu sobe bili su prikačeni okovi.

Okovi taman odgovarajuće veličine za dečaka koji će uskoro napuniti trinaest godina.

Drugo poglavlje

KAL NIJE MOGAO da skine pogled sa okova. Srce kao da mu se skupilo u grudima. Besomučno je tuklo, ali krv mu nije kolala žilama. Okovi su bili iskovani od gvožđa, ispisani alhemijskim simbolima, očito delo maga, i ukopani u zid. Bilo bi nemoguće osloboditi se kad ti ih stave...

Iza Kala Rusvaj je zacvileo. Kal je otrgao pogled sa okova i usredsredio se na to da oslobodi svog vuka. Brnjicu je bilo lako skinuti, ali istog časa kad je to uradio, Rusvaj se besno razlajao kao da pokušava da ispriča Kalu kako su ga okovali u podrumu.

– Pst! – reče Kal i u panici ščepa Rusvaja za njušku kako bi ga učutkao. – *Nemoj da probudiš tatu.*

Rusvaj je zacvileo, a Kal je pokušao da se pribere. Pod u podrumskoj prostoriji bio je od betona i Kal je posegnuo u njega za zemljanom magijom kako bi raskinuo vuku okove. Uspeo je da izvuče malo zemljane magije, ali bila je slaba: Kal je bio sasvim dekoncentrisan i bio je svestan toga. Nije mogao da veruje da se njegov otac pretvarao kako mu je žao što nema vuka i da ga je vozao po kraju

i pustio da doziva Rusvaja iako je sve vreme znao gde je, pošto ga je zatvorio u podrum i vezao lancima.

Samo, nije mogao sam da okuje Rusvaja u podrumu. Bio je sa Kalom sve vreme. To je onda morao neko drugi da uradi. Neki očevo prijatelj? Kal je grozničavo razmišljao. Alaster nije imao prijatelja.

Na tu pomisao srce mu je brže zakucalo i ta žestoka kombinacija straha i magije raskinula je Rusvajeve lance – vuk je bio slobodan. Kal otrča do Alasterovog radnog stola i uze neke papire s njega. Svi su bili ispisani očevim urednim sitnim rukopisom: stranice i stranice beležaka i crteža. Bili su tu crteži kapija Magisterijuma i neke zgrade sa stubovima, Kalu nepoznate, kao i hangara u kome se održao prijemni za školu magije. Većina je, međutim, prikazivala neku čudnu mehaničku napravu koja je ličila na starinsku oklopnu rukavicu i bila sva išarana nepoznatim simbolima. Kalu bi ona bila super da nije potom video nešto od čega su ga podišli ledeni žmarci.

Crteži su ležali pored knjige u ispucalom crnom kožnom povezu strašnog sadržaja. U njoj je bilo objašnjeno kako običan mag može da izvuče magiju haosa iz tvoritelja i koristi je. Za to je morao da izvede jeziv ritual i životinji haotu izvadi srce koje još bije. Kad dođe u posed i rukavice i srca haota, isteraće kaos iz tvoritelja i tako ga sasvim uništiti.

Ko pak nije mag haosa, ko nije tvoritelj, preživeće.

Dok je gledao u okove na ležaju, Kal je naslutio na kome će se izvršiti taj ispit. Alaster je nameravao da upotrebi magiju haosa kako bi na Kalu izveo nekakvu mračnu magičnu operaciju, operaciju koja će ga ubiti ako zaista jeste Neprijatelj smrti i ima njegove tvoriteljske moći.

Kal je mislio da Alaster sluti istinu o njemu, ali izgleda da u to nije više sumnjao. Sve i da preživi tu magičnu operaciju, znao je da je to test koji ne treba da prođe. U Kalu je bila duša Konstantina Medena i Alaster je zato hteo da ga ubije.

Pored knjige je bila cedulja sa Alasterovim sitnim rukopisom: *Ovo mora da upali na njemu. Mora.* Reč „mora“ bila je podvučena više puta, a pored nje je stajao datum, jedan dan u septembru.

Bio je to dan kad je Kal trebalo da se vrati u Magisterijum. Ljudi iz grada znali su da je došao kući na letnji raspust i verovatno su mislili da će se vratiti u baletsku školu otprilike u isto vreme kad njihova deca polaze u školu. Ako bi Kal nestao u septembru, nikome to ne bi bilo ništa čudno.

Kal se osvrnuo i ponovo pogledao u okove. Spopala ga je muka. Do septembra je ostalo još samo dve nedelje.

– Kale.

Naglo se okrenuo. Na vratima je stajao njegov otac, i to obučen – kao da nije ni nameravao da pođe na spavanje. Na nosu je imao naočare. Izgledao je sasvim normalno i pomalo tužno. Kal je u neverici gledao kad je otac pružio ruku ka njemu.

– Kale, nije ono što misliš...

– Kaži mi da nisi ti vezao Rusvaja ovde – tiho reče Kal.

– Reci mi da ništa od ovoga nije tvoje.

– Nisam ga ja okovao. – Bio je to prvi put da Alaster govori o Rusvaju kao o biću, a ne o stvari. – Ali moj plan je bio nužan, Kale. To je zarad tebe, za tvoje dobro. Na svetu ima užasnih ljudi i svašta će ti raditi. Iskoristiće te. Ne mogu to da dozvolim.

– Pa ćeš zato ti prvi da mi uradiš nešto užasno?

– To je za tvoje dobro!

– To je laž! – povika Kal. Pustio je Rusvaja, koji je zarežao. Vuk je prilepio uši uz glavu i sebao svojim uskovitlanim šarenim očima u Alastera. – Sve što si mi ikad rekao bila je laž. Lagao si me za Magisterijum...

– Nisam te lagao za Magisterijum! – prasnu Alaster. – Nije bilo goreg mesta za tebe! Nema goreg mesta za tebe!

– Zato što misliš da sam ja Konstantin Meden! – viknu Kal. – Misliš da sam Neprijatelj smrti!

Kao da je zaustavio tornado usred kovitlanja: nastao je tajac, napet i jeziv. Ni Rusvaj čak nije pustio glasa kad se Alaster svalio na dovratak izmučenog lica. Odgovorio mu je veoma tihim glasom. To je na izvestan način bilo gore od besa. – Ti *jesi* Konstantin Meden – kazao je. – Zar ne?

– Ne znam! – Kal je bio izgubljen, ojađen. – Ne sećam se da sam ikad bio iko drugi sem ja. Ali ako stvarno jesam on, ti onda treba da mi pomogneš da saznam šta da uradim, a ne da mi baciš vuka u lance i...

Kal pogleda u one okove na ležaju i proguta ostale reči.

– Znao sam kad sam video vuka – reče Alaster istim onim tihim glasom. – Dotle sam slutio, ali sam uspevao da ubedim sebe da *ti* nikako ne možeš biti kao *on*. Ali Konstantin Meden je, kad je bio tvojih godina, imao istog takvog vuka kao što je Rusvaj. Taj ga je vuk svuda pratio baš kao što Rusvaj prati tebe.

Kala celim telom podiđe jeza. – Rekao si mi da ti je Konstantin Meden bio prijatelj.

– Bili smo u istoj grupi šegrta, a meštar nam je bio Rufus. – Alaster mu nikad pre nije toliko pričao o vremenu provedenom u Magisterijumu. – Rufus je na